



Arrest

nr. 277 239 van 9 september 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 november 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 26 november 2009, diende op 27 november 2009 een eerste maal een verzoek om internationale bescherming in.

Op 1 februari 2009 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In beroep bevestigde de Raad de beslissing van de commissaris-generaal (RvV 31 mei 2010, nr. X). Het arrest werd als volgt gemotiveerd:

“2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste en enig middel haalt verzoeker de “Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, van een kennelijke appreciatiefout (B.S. 12 september 1991) en schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953 en schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet” aan.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt zijn originele Kebele identiteitskaart neer. Aldus toont hij zijn identiteit afdoende aan.

2.5. Verzoeker adtrueert zijn reisweg niet terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoeker weet niet met welke vliegtuigmaatschappij hij reisde en hij heeft evenmin kennis van de identiteitsgegevens die vermeld werden op het vals paspoort waarmee hij de douane passeerde (zie gehoorverslag CGVS, p.9-10). Hij verklaarde enkel te weten dat zijn foto aan het paspoort gehecht was. Verzoeker gaat voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internationale vluchten, in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover hij verklaart deze te hebben te kunnen omzeilen dient hij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten. Dat hij kon reizen zonder zelfs de naam te kennen die op het vals paspoort vermeld wordt is dan ook niet geloofwaardig. Evenmin is het aannemelijk dat de smokkelaar hem dermate onvoorbereid zou laten reizen en hiermee zichzelf en zijn netwerk in gevaar brengen. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden illegale reisweg.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verzoeker legt echter geen enkel begin van bewijs van zijn asielmotieven aan de Belgische asielinstanties voor. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.2. Verzoeker meent dat "Er dient te worden vastgesteld dat hij doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt."

3.3. Verzoeker beweert dat hij naar aanleiding van de verkiezingen van 2005 een actieve supporter werd voor de Kinijit en hierdoor problemen kreeg met de overheid en gearresteerd werd. Verzoeker voert aan "In eerste instantie bemerkt het CGVS in haar beslissing als zou verzoeker geen namen kennen van andere kandidaten die opkwamen voor de verkiezingen d.d. 15.05.2005 voor het nationale en regionale parlement in de buurt van verzoeker. (Woreda 9, Kebele 12) Concluant kent wel degelijk de andere kandidaten: Ledetu Ayalew, Dr. Bhanunega, Brthukan Midekssa, Engineer Hailu Shawel, Dr. Yakob, Sisay Shire."

3.3.1. Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoeker naast Sisay Shire geen andere namen van Kinijit-kandidaten uit zijn Kebele kon opnoemen (zie gehoorverslag CGVS, p.5), terwijl uit objectieve informatie die door de Commissaris-generaal aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat er in verzoekers Kebele 7 kandidaten voor Kinijit opkwamen. Verzoeker gaat er aan voorbij dat de vaststelling van zijn uiterst gebrekkige kennis grondslag vindt in het administratieve dossier en dat zijn toelichtingen post factum hieraan geen afbreuk doen. Verzoekers onwetendheid kan dan ook bezwaarlijk een doorgedreven politiek engagement ondersteunen nu hij zijn politieke activiteiten net op dat ogenblik aanving met het doel propaganda te voeren voor de Kinijit en affiches te verspreiden in het kader van de verkiezingscampagne. Dat hij daarbij de namen van de kandidaten niet zou hebben opgemerkt kan dan ook bezwaarlijk overtuigen. Verzoeker toont geen politieke betrokkenheid aan. Zijn problemen die daaruit zouden zijn afgeleid -waaronder de arrestatie- worden dan ook niet objectief gegrond. Dit klemmt te meer nu verzoekers verklaringen over zijn arrestatie op 7 juli 2005 na de deelname aan een demonstratie tegen verkiezingsbedrog evenmin coherent zijn.

3.3.2. Verzoeker meent dat hij "wou wel, doch heeft nooit de mogelijkheid gehad om zich tegen zijn arrestatie te verzetten. (...) Aan de verschillende mensen die werden opgepakt werden geen documenten, lidkaarten, of wat dan ook gevraagd. Alle demonstranten werden systematisch opgepakt, in een poging om andere demonstraties of oproer te ontmoedigen". Verzoeker gaat voorbij aan de opmerking uit de bestreden beslissing dat het bevreemdend is dat, hoewel geen enkele demonstrant tijdens de protestactie aan een identiteitscontrole onderworpen werd, de politiediensten er toch in slaagden hen op te sporen en te arresteren. De bestreden beslissing stelde eveneens "Toen u gevraagd werd of u tijdens uw detentie niet zei dat u niet tegen het regime was, gaf u aan dat het onmogelijk was om te communiceren met de mensen die u arresteerden, vermits ze geen Amhaars spraken (gehoor CGVS, p.11)". De bewering "Het CGVS is er duidelijk niet van op de hoogte dat in Ethiopië er twee officiële talen zijn. Verzoeker spreekt er één van doch beheerst de andere landstaal Tikri hoegenaamd niet. De mensen en ook de Politiediensten zijn er niet voldoende ontwikkeld om meerder talen aan te leren..", blijft een loze bewering nu uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat het Amhaars een officiële landstaal is in Ethiopië en ervan kan worden uitgegaan dat de veiligheidsdiensten en politiediensten de officiële taal van de federale overheid kennen. Daarenboven stelt verweerder terecht dat verzoeker niet aantoonde dat het Tikri een taal is, noch dat dit in Ethiopië gesproken wordt.

3.3.3. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling nochtans een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). Uit het administratieve dossier blijkt dat de vragen op het CGVS niet voor een dubbelzinnige interpretatie vatbaar waren. Dit onderdeel van de bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande.

3.4. Voorts wat verzoekers lidmaatschap van Genbot 7 en zijn activiteiten voor deze partij betreft, stelt de bestreden beslissing dat de "veelvuldige en grove onwetendheden ondermijnen volledig de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende het feit dat u daadwerkelijk een actief lid was van Genbot 7 en bijgevolg de vervolging die u omwille van uw activiteit voor Genbot 7 onderging".

3.4.1. Betreffende zijn onwetendheid over de correcte oprichtingsdatum van Genbot 7 verklaart verzoeker in zijn verzoekschrift "Verzoeker was actief lid bij de partij, doch heeft zich pas later aangesloten en was aldus niet betrokken bij de oprichting van de partij". Ook deze bewering druist in tegen verzoekers verklaringen tijdens het verhoor waar hij uitdrukkelijk stelde dat hij lid was van Genbot 7 vanaf de dag waarop de partij gesticht werd (zie gehoorverslag CGVS, p.5).

Verder herhaalt verzoeker zijn eerdere verklaringen uit het verhoor zodat de in de bestreden beslissing vastgestelde vage verklaringen over de procedure om lid te worden van Genbot 7 en verzoekers onwetendheid over de structuur van de partij niet worden weerlegd. Aldus blijft de bestreden beslissing op dit punt gehandhaafd, alsook de niet weerlegde vaststellingen uit de bestreden beslissing aangaande verzoekers onwetendheid over de contactpersoon van "Wondimagegn Mekonnen" en de correcte datum van de mislukte staatsgreep.

3.5. Verzoekers problemen ten gevolge van zijn aangemeten lidmaatschap van Genbot 7 kunnen overigens evenmin overtuigen. De bestreden beslissing benadrukt terecht dat hij zijn arrestatie niet aannemelijk maakt "Toen u gevraagd werd om uw medegevangenen te noemen, gaf u aan dat u zich nog Fitsum, Dereje, Tamirat en Nigussie herinnerde (gehoor CGVS, p.13). Toen u later opnieuw gevraagd werd om u de namen van uw medegevangenen te noemen toen u de tweede maal gearresteerd werd, noemde u Fitsum, Wondimagegn, Daniel en Nigussie. Toen u erop gewezen werd dat u een uur eerder twee andere namen opgaf, gaf u aan dat dit de mensen in uw cel waren. Toen u gevraagd werd of u nog namen van andere medegevangen wist, gaf u aan ze niet meer te herinneren (gehoor CGVS, p.16)." Verzoeker tracht zijn incoherente verklaringen te verschonen door in zijn verzoekschrift te stellen "Verzoeker had immers begrepen dat hij andere gedetineerden bij naam diende te noemen en niet dat hij de eerdere namen diende te herhalen...". Deze a posteriori verklaring druist in tegen het gehoorverslag waaruit blijkt dat verzoeker aanvankelijk vier namen van medegevangenen met wie hij "goed contact" had, opsomde en hij zich geen andere celgenoten kon herinneren (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Later tijdens hetzelfde verhoor blijkt hij echter niet in staat hen alle vier opnieuw bij naam te noemen. Daarenboven werd hem niet gevraagd om andere medegevangenen op te noemen, maar achtereenvolgens "Kunt u nogmaals de namen van de medegevangenen noemen met wie u in de cel zat doen u de tweede maal gearresteerd werd?", "Een uur geleden gaf u twee andere namen." en "U kent er geen anderen meer?" waarop verzoeker antwoordde "Ik herinner ze niet meer" (zie gehoorverslag CGVS, p.16). De Commissaris-generaal stelt dan ook terecht "Men kan verwachten dat men preciezere herinneringen overhoudt aan een detentieperiode van twee maanden en dat u binnen de duur van één gehoor coherente verklaringen aflegt betreffende deze detentie. Dat u hiertoe niet in staat bent ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas". Verzoekers verklaringen komen verzonnen voor.

3.6. Verzoekers bemerking of uit het feit dat hij "niet weet of in België een afdeling van Genbot 7 actief is (wat overigens maar (de) te betwijfelen valt) worden afgeleid dat er geen vrees tot vervolging is? (...) Dit lijkt verzoeker wel ver gezocht!" kan slechts bevestigen dat verzoeker geen -laat staan doorgedreven- politieke interesse heeft. Evenmin kan dit duiden op een bijzonder partij-engagement nu verzoeker tevens verklaarde geen contact meer te hebben met kennissen in Ethiopië (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Verzoeker reikt aldus geen elementen aan waaruit eigen politieke activiteiten blijken zodat hieruit evenmin problemen kunnen gerezen zijn met de Ethiopische autoriteiten.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Waar het verzoekschrift stelt dat hij mogelijk ernstige schade kan oplopen omdat verzoeker betrokken was bij "het incident aan de controlepost", kan de Raad slechts vaststellen dat een dergelijk situatie niet werd aangebracht tijdens de verhoren, noch in het verzoekschrift hiertoe specifieke informatie wordt gegeven. In de summiere melding in het verzoekschrift wordt immers niet toegelicht welk incident aan welke controlepost zich heeft voorgedaan, noch hoe verzoeker hierbij betrokken was.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. *Het aangehaalde middel is ongegrond.*

Het tegen dit arrest ingediende cassatieberoep werd door de Raad van State niet-toelaatbaar verklaard (RvS 16 juli 2010, nr. 5887 (c)).

1.2. Op 3 augustus 2010 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 augustus 2010 werd beslist om het verzoek niet in overweging te nemen (bijlage 13^{quater}). De Raad verwierp het tegen deze beslissing ingestelde beroep (RvV 10 november 2010, nr. 51 094).

1.3. Op 30 augustus 2010 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 september 2010 werd beslist om het verzoek niet in overweging te nemen (bijlage 13^{quater}).

1.4. Op 18 februari 2013 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 februari 2013 werd beslist om het verzoek niet in overweging te nemen (bijlage 13^{quater}).

1.5. Op 7 september 2018 diende verzoeker een vijfde verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 november 2018 nam de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek.

In beroep vernietigde de Raad deze beslissing (RvV 9 juli 2019, nr. 223 774). De beschikking waarop het arrest zich steunt luidt als volgt:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Een van de kernpunten van verzoekers betoog is dat de verwerende partij geen inhoudelijk onderzoek verricht heeft naar het door hem neergelegd rapport van Constats asbl en het attest van psycholoog E.D. en dat het CGVS de inhoud ervan probeert te relativiseren door te stellen dat het niet gaat over een uitgebreid psychiatrisch rapport.

In het kader van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een volgend verzoek om internationale bescherming niet te onderwerpen aan een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wel dient hij na te gaan of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het onderzoek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient dan ook hierop toegespitst te worden. De zorgvuldigheidsplicht legt in hoofde van de verwerende partij op om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding om zodoende met voldoende kennis van feiten te kunnen oordelen of het aangebracht element een nieuw element is dat in aanmerking komt voor een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing luidt met betrekking tot het door verzoeker bijgebrachte verslag van Constats asbl en het attest van psycholoog E.D. als volgt:

“Uit de medische attesten (dd. 19/7/2018 en dd.28/6/2018), blijkt dat u aan een posttraumatisch stress syndroom (verder PTSD) zou lijden. Hoewel begrip kan opgebracht worden voor eventuele psychologische problemen die u zou hebben, dient opgemerkt te worden dat dit attest opgemaakt werd op basis van slechts enkele contacten met Dr. Moureaux in de periode juni – juli 2018 en vier ontmoetingen met psycholoog, seksuoloog en psychotherapeut Emmanuel Declercq; ontmoetingen die voornamelijk in het Nederlands plaatsvonden, een taal die u – aldus Emmanuel Declercq – slechts gedeeltelijk beheerst.

Verder werden de psychologische rapporten niet werd opgesteld door een gespecialiseerde arts-psychiater, maar door enerzijds een arts en anderzijds een psycholoog - seksuoloog - psychotherapeut, waardoor ze niet kunnen worden beschouwd als uitgebreide psychiatrische verslagen.

Verder – en niet in het minst – kan men zich verwonderen over het feit dat u pas in juni 2018 voor het eerst een psycholoog opzoekt terwijl u reeds sinds 2009 in België verblijft en uw eerste interview op het CGVS op 28 januari 2010 werd afgenomen. Dat u dit rapport slechts neerlegt in het kader van uw vijfde verzoek om internationale bescherming, en niet bij uw eerste verzoek om internationale bescherming is erg opmerkelijk. Ook wanneer u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming beroep aantekende bij de RvV, heeft u geen psychologisch rapport neergelegd, noch melding gemaakt van enige psychische problematiek. Evenmin in het kader van uw tweede, derde of vierde verzoek om internationale bescherming. U legde het rapport slechts neer in het kader van uw vijfde asielaanvraag, bijna tien jaar na uw eerste verzoek om internationale bescherming.

Verder is het zo dat - hoewel u zelf in de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' aanhaalde dat u over sommige zaken moeilijk kan praten - de kwaliteit van uw gehoren en van de van u opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS (details, data, namen) duidelijk laat zien dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen. U gaf doorheen de verschillende gehoren en bij de invulling van de vragenlijst van het CGVS overigens op geen enkel ogenblik aan omwille van concentratie- of herinneringsproblemen niet te kunnen antwoorden op de u gestelde concrete vragen. De attesten en de erin op basis van enkele contacten gemaakte vaststellingen betreffende uw psychologische gezondheidstoestand, zijn derhalve niet van aard de aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen."

Dient benadrukt dat de bewijswaarde van het verslag van Constats asbl en het attest van psycholoog E.D. evenals de expertise van de behandelende arts en psycholoog niet ontkend kunnen worden. Evenmin kan betwist worden dat verzoeker, zoals blijkt uit voormeld verslag en attest, vele littekens op zijn lichaam vertoont en psychologisch lijden kent. Dat verzoeker pas in juni 2018 voor het eerst een psycholoog heeft opgezocht terwijl hij reeds sinds 2009 in België verblijft en zijn eerste interview op het CGVS op 28 januari 2010 werd afgenomen, vermag hieraan geen afbreuk te doen.

De Raad wijst er op dat uit het arrest "R.J. t. Frankrijk" van 19 september 2013 kan afgeleid worden dat, indien het bewijsmiddel een sterke aanwijzing vormt dat de gestelde onmenselijke behandeling in het land van herkomst of bestendig verblijf, het letsel van de asielzoeker heeft veroorzaakt, dit de betrokken Staat ertoe kan verplichten om nader onderzoek naar dat bewijsmiddel te laten verrichten om twijfel weg te nemen over het risico dat de asielzoeker, na uitzetting naar het desbetreffende land, wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Te dezen kan niet zomaar worden voorbijgegaan aan voormeld verslag en attest die de aanwezigheid van talrijke significante littekens op het lichaam van verzoeker aantonen evenals de compatibiliteit ervan met de folteringen zoals door verzoeker verteld, temeer verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek reeds meerdere malen aangaf geslagen en mishandeld te zijn geweest gedurende zijn detenties (adm. doss. notities persoonlijk onderhoud 28 januari 2010, p. 7, 10, 11, 12). In het verslag van Constats asbl wordt gedetailleerd weergegeven dat verzoeker littekens vertoont op zijn gezicht, zijn ledematen en zijn rug, dewelke toe te schrijven zijn aan onder andere slagen met een knuppel en wonden bij het slepen op een met grind bedekte grond. Uit de bijgebrachte medische attesten blijkt tevens dat verzoeker met psychische problemen kampt.

Dat andere onderdelen van het vluchtrelaas ongeloofwaardig zijn, zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. 44 348 van 31 mei 2010, staat niet in de weg dat nader onderzoek naar de medische verslagen dient te worden verricht om twijfel weg te nemen over het risico dat verzoeker, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Te dezen ligt de zorgvuldigheidsplicht bij verwerende partij die erin bestaat om te onderzoeken of er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uiteraard beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid aangaande de bewijswaarde van de aan haar voorgelegde documenten, doch zij kan er zich niet toe beperken de bewijswaarde van het verslag van Constats asbl en het attest van psycholoog E.D. te relativeren door te stellen dat deze niet zijn opgesteld door een gespecialiseerde arts-psychiater en derhalve niet beschouwd kunnen worden als uitgebreide psychiatrische verslagen en dat verzoeker pas in juni 2018 voor het eerst een psycholoog opzoekt, zonder een daadwerkelijk inhoudelijk onderzoek te voeren naar de bijgebrachte documenten en verzoeker daarmee te confronteren.

Verzoeker kan dan ook gevolgd worden in zijn kritiek dat verwerende partij tekort geschoten is in haar zorgvuldigheidsplicht en daardoor ten onrechte tot de conclusie is gekomen dat de aangebrachte documenten en verklaringen geen nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend en verdedigt zich derhalve niet op de aangehaalde kritiek.

3. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet."

Op 20 mei 2020 verklaarde de commissaris-generaal het verzoek ontvankelijk.

Op 14 september 2021 nam de commissaris-generaal een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 15 september 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 07/09/2018
Overdracht CGVS: 24/10/2018

U werd in het Amhaars gehoord door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna CGVS) op 07 mei 2021 van 13u44 tot 16u48. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u bijgestaan door een tolk die de Amhaarse taal beheerst. Uw advocaat, meester Van den Broeck Mieke, was tijdens het gehele persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te bezitten, orthodox christen te zijn en te behoren tot de etnie Amhaars (vaderszijde) en Oromo (moederszijde). U bent geboren op 14 september 1986 (Maskaram 4, 1979 Ethiopische kalender (hierna E.K.)) in Addis Abeba en woonde daar gedurende uw hele leven.

Op 27 november 2009 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 29 januari 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u uw beweerde betrokkenheid bij Kinijit en uw lidmaatschap en activiteiten voor Genbot7 én de daaruit volgende vervolging, met name uw arrestaties en detenties in Ethiopië, niet geloofwaardig maakte. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd in haar arrest dd. 31 mei 2010 (Arrestnummer 44348). U ging in beroep tegen deze beslissing en op 16 juli 2010 verwierp de Raad van State uw beroep. U keerde niet terug naar uw land van herkomst en u diende in België opnieuw drie verzoeken om internationale bescherming in op 3 augustus 2010, 30 augustus 2010 en 18 februari 2013, waarin de Dienst Vreemdelingenzaken telkens besliste om de verzoeken niet in overweging te nemen (bijlage 13 quater). U ging niet in beroep tegen deze beslissingen en u keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 7 september 2018 diende u een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Uit uw verklaringen voor de DVZ (dd. 22 oktober 2018) blijkt dat u blijft bij uw verklaringen die u in het kader van uw eerdere verzoeken aflegde, namelijk dat de problemen waarvoor u het land verliet nog steeds actueel zijn. Daarnaast gaf u aan dat u in 2017 tweemaal deelnam aan een demonstratie – voor het gebouw van de EU (in Brussel) – tegen het vermoorden en de verplaatsing van mensen in Ethiopië. Op 08 november 2018 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid over uw vijfde verzoek. U tekende tegen deze beslissing beroep aan op 20 november 2018. De beslissing van het CGVS werd op 09 juli 2019 door de RVV vernietigd. Op 20 mei 2020 werd uw vijfde verzoek alsnog ontvankelijk verklaard. In het kader van uw vijfde verzoek verklaarde u dat u in België politiek actief bent. Zo werkte u lang geleden samen met de Ethiopische gemeenschap en de organisatie G7 in België, waarbij u tot de regimewissel in Ethiopië (met de aanstelling van A.A.) ongeveer zeven keer deelnam aan een demonstratie - voor het gebouw van de VN in Brussel – tegen het vermoorden van mensen in Ethiopië en tegen de misdaden tegen de menselijkheid door het voormalige regime. Specifiek nam u deel aan een demonstratie tegen de arrestatie van A.T., en een demonstratie nadat op een Irreecha viering verschillende mensen werden gedood. Met de val van het TPLF en de aanstelling van Abiy Ahmed hield de G7 op te bestaan en hervormde ze zich tot de Ezema. U begon uw interesse te verliezen en werkte niet meer samen met Ezema.

U steunde enkel hun ideologie voor een verenigd Ethiopië, maar nam niet meer deel aan demonstraties. U verklaarde dat u bij terugkeer naar Ethiopië zonder reden zal worden opgesloten in de gevangenis enerzijds, en anderzijds door de overheid zal worden gevisieerd en gedood, omdat u, hoewel u de Oromo etnie heeft, als Amhaarse spreker als Amhaar 'neftenya' zal worden beschouwd. Daarenboven is de overheid tegen uw ideologie van Ethiopianisme, waarover u verschillende artikels deelde op sociale media.

U legde in het kader van uw vijfde verzoek om internationale bescherming een begeleidende brief van uw advocaat, meester Delgrange, een rapport van Constats asbl (dd. 19/7/2018), een attest van psychologe Emmanuel Declercq (dd.28/6/2018), een krantenartikel 'Why has Ethiopia imposed a state of emergency?' (dd.21/2/2018) en vier foto's van u op een demonstratie neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het Commissariaat-generaal echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofd kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Uit het rapport van Constats asbl (dd. 19/7/2018) en het attest van psychologe Emmanuel Declercq (dd. 28/6/2018) blijkt weliswaar dat u zou lijden aan een Post-Traumatische Stress Stoornis. In het kader van de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' gaf u aan dat u uw interview (bij de DVZ) gewoon gaat afleggen, u zou aangegeven wanneer het moeilijk is voor u en u over sommige zaken moeilijk kan praten. U maakte echter geen melding van dergelijke problemen tijdens het interview bij de DVZ (dd. 22/10/2018).

Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 07 mei 2021 gaf u bovendien aan dat u zich mentaal en fysiek in orde voelde om het interview af te leggen. U verklaarde "ik ben goed, maar ik ben een beetje nerveus" (notities van het persoonlijk onderhoud dd.07/05/2021 (hierna NPO) p. 3). Verder werd u door de protection officer op het hart gedrukt dat u het steeds kan aangeven indien u een pauze wenst en dat u rustig de tijd kan nemen indien u moeilijkheden heeft om over bepaalde problemen te praten (NPO p.3-4). Kort na de pauze werd u door de protection officer nogmaals gevraagd of u zich oké voelde, waarop u bevestigend antwoordde (NPO p.14). Verder hebt u geen opmerkingen gemaakt over het verloop van het interview.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat u in staat was om het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en om hierop duidelijke, concrete en gedetailleerde antwoorden te formuleren. De kwaliteit van uw gehoren en van de van u opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS (details, data, namen) laat duidelijk zien dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen. U gaf doorheen de verschillende gehoren en bij de invulling van de vragenlijst van het CGVS overigens op geen enkel ogenblik aan omwille van concentratie- of herinneringsproblemen niet te kunnen antwoorden op de u gestelde concrete vragen. Er kan uit deze notities dan ook niet worden afgeleid dat het onderhoud niet correct zou zijn verlopen of dat u niet in staat zou zijn geweest om afdoende concrete, duidelijke, volwaardige en betrouwbare antwoorden te geven op de gestelde vragen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van de onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend.

Wat betreft uw politieke activiteiten in België, die u in het kader van uw vijfde verzoek om internationale bescherming aanhaalde, dient te worden opgemerkt deze weinig overtuigend zijn, laat staan dat ze van die aard zijn dat u omwille van deze activiteiten een risico op vervolging zou lopen bij terugkeer naar uw land.

Over uw politieke activiteiten in België verklaarde u dat u jaren geleden samenwerkte met de Ethiopische gemeenschap in België en een organisatie genaamd G7 (NPO p.13). U kan echter niet precies aangeven wanneer uw samenwerking met de G7 in België begon, maar slechts dat het lang geleden was. U gevraagd wat deze samenwerking inhield, verklaarde u vaagweg dat u met hen besprak op welke manier jullie kunnen verbeteren. U participeerde ook in discussieprogramma's of nam deel aan protesten of demonstraties in België (NPO p.14). Na de val van het TPLF, toen Abiy aan de macht kwam, hield de G7 partij volgens u echter op te bestaan (Volgens de beschikbare informatie kwam Abiy Ahmed in april 2018 aan de macht als eerste minister van Ethiopië). Toen de G7 ophield te bestaan ging iedereen zijn eigen weg, en begon u ook interesse te verliezen in alles (NPO p.13,14). Hierna participeerde u niet meer in hun job, waarmee u doelt op de voormalige leden van G7 die zich omvormden tot Ezema, maar gaf wel nog uw mening op een manier. Met Ezema werkte u echter nooit samen, u steunt enkel hun ideologie met name dat ze werken voor een verenigd Ethiopië (NPO p.14-15). Na de regimewissel en de aanstellen van Abiy Ahmed, nam u echter geen deel meer aan demonstraties (NPO p.15)

Ten eerste zijn er verschillende inconsistenties op te merken tussen uw verschillende verklaringen voor de Belgische asieldiensten, die reeds bedenkingen oproepen bij de geloofwaardigheid van uw beweerde politieke activiteiten in loco.

Zo verklaarde u in eerste instantie in het kader van uw vijfde verzoek om internationale bescherming bij de DVZ dat u in 2017 tweemaal deelnam aan een demonstratie - voor het gebouw van de EU (in Brussel) – tegen het vermoorden en de verplaatsing van mensen in Ethiopië en u legde hierbij ook enkele foto's van een demonstratie neer (zie verklaring volgend verzoek, dd. 22 oktober 2018, vraag 16). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 07 mei 2021 verklaarde u dan weer dat u maar liefst zeven keren deelnam aan een demonstratie, waarvoor u werd uitgenodigd door de G7 organisatie (NPO p.15).

Op de foto's van de demonstratie die u neerlegde bij de DVZ, bent u te zien tussen spandoeken met opschriften als “#oromoprotests” en “Justice Oromo”. Ook de vlag van Oromiya is te zien. In de begeleidende brief van uw advocaat, meester Delgrange, haalt uw advocaat aan dat u sinds 2010 ook politiek actief zou zijn in België en u onder andere deelnam aan protesten en manifestatie in Brussel over de situatie van Oromo's in Ethiopië. In de begeleidende brief worden verschillende citaten aangehaald over de problemen die Oromo's kennen. U verklaarde dat uw etnie Oromo of Amhaars is en gaf aan dat uw vader Amhaars is en uw moeder Oromo (verklaring volgend verzoek, dd. 22 oktober 2018, vraag 6d; NPO p.7).

Echter. Tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, verklaarde u dat uw etnie Amhaars is. Het persoonlijk onderhoud werd ook in het Amhaars gehouden (persoonlijk onderhoud CGVS, dd.28/1/2010, p.1-2). Eerder had u ook al in de vragenlijst van het CGVS (dd.7/12/2009) aangegeven dat uw etnie Amhaars is en u gaf aan dat de etnie van uw vader én uw moeder Amhaars is (vragen 2.7 en 2.8). Ook in het kader van uw tweede, derde en vierde verzoek om internationale bescherming, verklaarde u dat uw etnie Amhaars is. Verder blijkt uit de door u neergelegde Kebele card dat uw etnie Amhaars is. Op geen enkel moment gaf u aan de Oromo taal te kennen. Pas tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 07 mei 2021 gaf u aan dat u enkele woorden Oromia spreekt en dat u de Oromo taal begrijpt. Als iemand u iets vraagt in de Oromo taal, kan u ze begrijpen en antwoorden in het Amhaars. U verklaarde dat u Oromo leerde omdat ze in uw huis de Oromia taal spraken. Zo sprak uw moeder Oromia en ook uw burens (NPO p.7). Van iemand die beweert de tot de Oromo etnie te behoren, wiens moeder Oromo is en de Oromo taal sprak thuis, wiens burens ook Oromo spraken, kan verwacht worden dat hij ook zelf de Oromo machtig is en niet slechts een zeer beperkt aantal woordjes kent. Zelf kon u enkele Oromo woordjes aangeven voor 'water', 'kom', 'ga', en 'slapen'. Omgekeerd, kon u echter geen correcte vertaling in het Oromo geven voor enkele nochtans zeer eenvoudige en courante woorden ('dank u', 'huis', 'zoon', 'meisje', 'hand', 'zon') (NPO p.8). Naast het feit dat u zelf allerminst de Oromotaal machtig bent, doet het feit dat u met uw moeder steeds in het Amhaars zou communiceren (NPO p.7), terwijl haar moedertaal Oromo is, ook wenkbrauwen fronsen. U maakt bijgevolg niet aannemelijk van Oromo etnie te zijn.

Dat u als Amhaar na een verblijf van bijna tien jaar in België plots zou meelopen in manifestaties van Oromo die hun rechten opeisen, maakt dat uw politieke activiteiten in België gefabriceerd voorkomen en ingegeven uit opportunistische redenen mogelijk in het kader van zijn eventuele verblijfsvergunning en u niet aannemelijk maakt dat de Ethiopische overheden u als een gevaar zouden beschouwen voor de Ethiopische regering of voor de stabiliteit van het Ethiopische politieke systeem.

Verder dient te worden opgemerkt dat u – ondanks de verklaring van uw advocaat dat u reeds sinds 2010 politiek actief zou zijn in België en ondanks uw eigen verklaringen dat u sinds lang geleden samenwerkte met de G7 in België en hiervoor deelnam aan demonstraties (NPO p.14) – in het kader van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming nooit politiek activisme in België aanhaalde. Verder dient te worden opgemerkt dat uw advocate het heeft over manifestaties in 2016, terwijl u zelf aangaf bij de DVZ dat u sinds uw vorige verzoek (2013) tweemaal actief was in 2017 door deel te nemen aan een demonstratie. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 7 mei 2021 kon u niet eens een concrete datum aangeven wanneer u aan de laatste demonstratie deelnam, enkel dat deze plaatsvond nog voor de val van het TPLF regime (NPO p.15).

Overigens dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen allerminst een oprechte politieke betrokkenheid bij de G7 zaak blijkt, zo verklaarde u zelf dat u sinds de hervorming tot Ezema u uw interesse verloor en niet meer participeerde in hun activiteiten, noch deelnam aan demonstraties. U verklaarde enkel dat u hun ideologie steunde, en dat u uw mening gaf “op een manier”, hetgeen een uiterst vage beschrijving is en allerminst een belangrijke politieke betrokkenheid veronderstelt (NPO p. 14-15). Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw beweerde politieke activiteiten dateren van voor de machtswissel, en u sindsdien aan geen enkele politieke activiteiten meer hebt deelgenomen (NPO p.16). Uw verklaringen dat u met uw vrienden op facebook over de Abiy administratie spreekt naar aanleiding van de recente instabiliteit in het land, kan bezwaarlijk als politieke activiteit beschouwd worden die u in een negatief daglicht zou stellen van de huidige Ethiopische regering. Bovendien werd eerder al aangetoond dat u allerminst een hoog politiek profiel hebt.

Het is dan ook niet ernstig de Ethiopische veiligheidsdiensten dermate te onderschatten door te menen dat zij het verschil niet kunnen maken tussen de honderdduizenden Ethiopiërs in het buitenland die om persoonlijke redenen activiteiten ontwikkelen of artikels delen op sociale media en de persoonlijkheden die effectief een bedreiging vormen voor het regime. Het is mogelijk dat de Ethiopische overheden op de hoogte zijn van de acties van asielzoekers in België, maar u maakt niet aannemelijk dat de Ethiopische overheden u als een gevaar zouden beschouwen voor de Ethiopische regering.

Ook kan u zelf op geen enkele concrete manier aangeven op welke manier uw deelname aan demonstraties in het verleden een impact zouden hebben op uw risico bij terugkeer. U verklaart enkel in zeer vage bewoordingen :” Ja, het is heel moeilijk om terug te keren, want de situatie in Ethiopië wordt zelfs erger in vergelijking met het vorige regime. Bij het vorige regime, de overheid doodt de mensen met directe shoot-out, maar nu werkt de overheid samen met gangsters van sommige etnische groepen, bv als je Amhaars spreekt, zal je gedood worden in andere regio's als je er komt. In die mate zijn de misdaden, beginnen de misdaden te tonen.” (NPO p.16). De enige reden die u kan formuleren waarom de huidige regering u zou viseren is omdat u Amhaars spreekt, en dit een misdaad zou zijn en omdat de overheid tegen uw ideologie – het Ethiopianisme – zou zijn waarover u beweerdelijk artikels deelt op uw sociale media (NPO p.16-17). Geen enkel artikel over het Ethiopianisme werd op uw facebookprofiel in 2018 of 2019 teruggevonden. Uw bewering dat u puur omwille van het feit dat u Amhaars spreekt - ook al beweert u tot de Oromo etnie te behoren - gedood zou worden is een blote bewering en wordt door u op geen enkele manier onderbouwd. Het Amhaars is immers een officiële taal in Ethiopië, en maar liefst meer dan één vierde van de Ethiopische bevolking behoort tot de Amhaarse etnie (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het slaat dan ook nergens op dat de overheid zulk een groot deel van haar bevolking zou viseren, puur omwille van de taal die ze spreken, een taal die bovendien als officiële taal een belangrijke plaats inneemt in het overheidsapparaat zelf. Bovendien is het Amhaars de officiële en de dominante taal in de Ethiopische hoofdstad. Personen behorende tot de Amhaarse etnische groep vormen ook de helft van de inwoners van Addis Abeba. Het CGVS ziet dan ook niet waarom u als Amhaars sprekende persoon enig risico zou lopen in Addis Abeba louter op basis van uw gesproken (moeder)taal. Hoewel het niet wordt ontkend dat er in bepaalde Ethiopische regio's sprake is van (etnisch gekleurd) geweld, dient het te worden opgemerkt dat dit in de multi-etnische hoofdstad niet het geval is. In 2020 vonden er na de moord op de bekende Oromo zanger en activist Hachalu Hundesa protesten en confrontaties plaats in vele steden in de Oromia regio – ook in de hoofdstad Addis Abeba. Nadien keerde de rust echter terug na tussenkomst en aanwezigheid van Ethiopische veiligheidsdiensten. In ieder geval is er in Addis Abeba zeker geen sprake van een algemeen gewapend intern (binnenlands) conflict of van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

U legde in het kader van uw vijfde verzoek om internationale bescherming verder een rapport van Constats asbl (dd. 19/7/2018) en een attest van psychologe Emmanuel Declercq (dd.28/6/2018) neer, dit ter staving van de problemen die u reeds in uw eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalde. U vermeldde erbij dat deze problemen nog steeds actueel zijn (zie verklaring volgend verzoek dd. 22 oktober 2018, vraag 15). U op het CGVS gevraagd waarover deze rapporten precies gaan, verklaarde u: " Dit document gaat allemaal over mij, het gaat over toen ik in mijn land was, wat er in die tijd met me gebeurd is, en nu wat er in mijn land is gebeurd, deze tijd, wat er nu aan het gebeuren is, toen en nu is compleet anders, dat soort probleem. Hier hoe het nu met me gaat." (NPO p.12). De medische attesten (dd. 19/7/2018 en dd.28/6/2018) bevatten een feitenrelaas op basis van uw verklaringen, waarin wordt uiteengezet dat u de vastgestelde littekens en verwondingen hebt opgelopen door foltering tijdens uw detenties in Abadine (3 dagen), Dedessa (2 à 3 maanden) en een politiepost (2 maanden). Op het CGVS verklaarde u dat de detenties die in de rapporten worden beschreven dezelfde detenties betreffen die u in uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet en dat het over hetzelfde gevangeniscentrum gaat (NPO p.12). In het feitenrelaas in de rapporten staat verder beschreven dat u in detentie belandde omwille van politieke activiteiten ("il aurait été arrêté au cours de mouvements politiques" – rapport Constats asbl dd. 19/07/2018; "En 2010, il a été arrêté par la police fédérale car il participait à une manifestation contre le gouvernement" – rapport Emmanuel Declercq dd. 28/06/2018). Op het CGVS verklaarde u hierover, dat dit over dezelfde politieke activiteiten gaat die u in uw eerste verzoek om internationale bescherming vermeldde. Daarnaast verklaarde u dat u nooit in detentie bent geweest omwille van andere redenen (NPO p.12).

Het dient te worden opgemerkt dat uw beweerde politieke activiteiten bij Kinijit en Genbot 7 en de daaruit volgende detenties in Ethiopië reeds ongeloofwaardig werden bevonden. De door u neergelegde medische rapporten kunnen deze beoordeling niet wijzigen. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat het feitenrelaas zoals uiteengezet in de medische attesten, werd opgesteld op basis van uw eigen verklaringen en aldus geen objectieve medische vaststelling of beoordeling is. Bovendien dient te worden opgemerkt dat er verschillende tegenstrijdigheden zijn tussen de feitenrelaas in de medische attesten en uw verklaringen op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Zo staat in het attest dd. 28/07/2018 vermeld dat u in 2010 door de federale politie werd gearresteerd omdat u deelnam aan een manifestatie tegen de overheid, waarna u werd overgeplaatst naar de gevangenis van Abadina. Op het CGVS had u echter eerder verklaard dat u reeds Ethiopië had verlaten op 12 tegemt 2002 E.K., wat overeenkomt met 22 oktober 2009 Europese kalender (gehoorverslag CGVS dd. 28/01/2010 p.9). Verder verklaarde u in de medische attesten dd. 19/07/2018 en 28/06/2018 dat u gedurende 3 dagen werd vastgehouden in Abadina, terwijl u eerder op het CGVS verklaarde dat u slechts 1 nacht in Abadina werd vastgehouden en de volgende dag reeds naar een plaats genaamd Tatek werd gebracht (gehoorverslag CGVS dd. 28/01/2010 p.10). Ook wat betreft uw beweerde detentie in de gevangenis van Dedessa zijn uw verklaringen niet consistent. Zo verklaarde u in het attest dd. 19/07/2018 dat u twee maanden werd vastgehouden te Dedessa, terwijl u in het attest dd. 28/06/2018 verklaarde dat het drie maanden waren. Op het CGVS had u dan weer eerder verklaard dat u er 1 maand werd vastgehouden (gehoorverslag CGVS dd. 28/01/2010 p.10). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 07 mei 2021 vermeldde u zelfs niet de gevangenis van Abadina, wanneer u gevraagd werd in welke gevangnissen u in detentie hebt gezeten. U verklaarde enkel dat u 15 à 30 dagen werd vastgehouden te Dedessa, hetgeen opnieuw verschillend is van wat u eerder verklaarde, en ongeveer twee maanden in Sostinya (het Derde politiekantoor)(NPO p.12-13).

Wat betreft de medische vaststellingen aangaande verschillende littekens die u heeft, werd u op het CGVS de kans geboden om de werkelijke omstandigheden waarin u deze verwondingen heeft opgelopen toe te lichten.

U bleef echter bij uw eerdere verklaringen, met name dat u de verwondingen opliep tijdens uw detentie in de Dedessa gevangenis in 1997 E.K. (2005) (NPO p.13). In de medische attesten wordt enkel vermeld dat de beschreven littekens compatibel kunnen zijn met een slag van een matrak, een slag van een geweer, een schop van een laars, of het slepen over een met grind bedekte grond, maar worden er geen uitspraken gedaan over een mogelijke datering wanneer u deze littekens zou hebben opgelopen, laat staan dat het is aangetoond dat u deze littekens reeds had opgelopen in Ethiopië. Uit de medische attesten (dd. 19/7/2018 en dd.28/6/2018), blijkt verder dat u aan een posttraumatisch stress syndroom (verder PTSD) zou lijden. Over de fysieke en psychologische schade vermeld in de medische attesten kan hoogstens worden opgemerkt dat u hiervan symptomen vertoont, maar het attest geeft geen uitsluitend over de omstandigheden waarin u de schade precies hebt opgelopen. Een medisch attest is immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw verwondingen of psychische problemen opliep.

De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Bovendien is een document slechts één element in het asielrelaas en de bewijswaarde hangt af van uw verklaringen en andere objectieve criteria.

De attesten en de erin op basis van enkele contacten gemaakte vaststellingen betreffende uw psychologische gezondheidstoestand, zijn derhalve niet van aard de aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

Aangezien de aanleiding en omstandigheden van uw beweerde arrestaties in Ethiopië reeds ongeloofwaardig werden bevonden bij de beoordeling van uw eerste verzoek, laat u het CGVS in het ongewisse over de werkelijke omstandigheden waarin u de beschreven littekens hebt opgelopen en om welke redenen u werkelijk Ethiopië verlaten heeft, terwijl de bewijslast en medewerkingsplicht zoals bepaald in de artikelen 48/6, § 1, eerste en tweede lid, en 51 van de Vreemdelingenwet niettemin in beginsel op uw schouders rusten om het Commissariaatgeneraal van begin af aan in kennis te stellen van de relevante gegevens van uw verzoek om internationale bescherming, hetgeen des te meer klemmt in voorliggend geval daar het hier reeds gaat om vijfde verzoek.

Betreffende het door u neergelegde krantenartikel 'Why has Ethiopia imposed a state of emergency?' (dd.21/2/2018), kan worden opgemerkt dat uit het door u neergelegde internetartikel, het begeleidend schrijven van uw advocaat, meester Delgrange, en informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de noodtoestand in Ethiopië uitgeroepen werd na twee jaar van anti-regeringsprotest door de Oromo. Zoals eerder aangehaald maakte u niet aannemelijk tot de Oromo etnie te behoren. Verder blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier dat de noodtoestand ten gevolge van het antiregeringsprotest in juni 2018 – twee maanden eerder dan voorzien – werd opgeheven. Tijdens uw persoonlijk onderhoud dd. 7 mei 2021 op het CGVS blijkt u niet eens meer te weten waarom u dit artikel neerlegde. U verklaart enkel dat u dit neerlegde omdat "dat was wat er toen gebeurde", maar het heeft niets met uw persoonlijk te maken en is aldus niet meer relevant (NPO p.18).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet;
- de zorgvuldigheidsplicht;
- de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat zijn politieke engagement enkel is versterkt de voorbije tien jaar, in weerwil van de beweringen in de bestreden beslissing. Dit engagement wordt aangetoond door de vele elementen in het dossier. Dit kadert allicht ook in de regimewissel in Ethiopië. Verzoeker heeft zich de laatste jaren gefocust op zijn werk en integratie in België en heeft niet met dezelfde intensiteit deelgenomen aan politieke activiteiten.

Door te stellen dat verzoeker zijn engagement een opportunistisch karakter vertoont gaat de bestreden beslissing voorbij aan de psychologische kwetsbaarheid van verzoeker, hetgeen wordt aangetoond door de neergelegde attesten.

Verzoeker kwam naar België omdat hij werd vervolgd en gefolterd door zijn politieke activiteiten.

De bewering dat de littekens en trauma werden opgelopen buiten Ethiopië is zeer onwaarschijnlijk. Het is niet ernstig te beweren dat verzoeker zou liegen over waar hij werd gefolterd.

De mensenrechtensituatie in Ethiopië is gekend alsook het gegeven dat er wordt gefolterd. Men kan deze informatie niet loskoppelen van de vaststellingen in de medische attesten.

Gespecialiseerde artsen deden het onderzoek. De medische attesten vormen een begin van bewijs die in samenhang met de verklaringen van verzoeker maken dat er geloof moet worden gehecht aan de vrees die verzoeker ervaart.

Voorts is het onbetwist dat verzoeker politieke activiteiten gericht tegen het Ethiopisch regime in België ontplooid.

Wie oppositie voert in het buitenland is niet veilig sinds de regimewissel.

Uit het administratief dossier blijkt dat opposanten of vermeende opposanten worden vervolgd door het regime. Voorts heeft de meerderheid van de bevolking last van interetnische conflicten.

Verzoekers relaas sluit aan bij datgene van vele andere Ethiopiërs, alsook erkende vluchtelingen. Verzoeker denkt dat hij wordt bespioneerd door de Ethiopische overheid.

Verzoeker begrijpt niet waarom de commissaris-generaal geen onderzoek doet naar de mogelijke spionage vanuit de Ethiopische ambassade. Dit is perfect mogelijk. Men kan eenvoudig erkende vluchtelingen contacteren om te vragen of zij denken dat ze in de gaten worden gehouden.

Verzoeker neemt tenslotte deel aan activiteiten van verscheidene organisaties die zich bezighouden met de rechten van Oromo's.

Niettegenstaande bepaalde twijfels omtrent het relaas van verzoeker, is de commissaris-generaal ertoe gehouden om de vrees van verzoeker te onderzoeken. De bestreden beslissing maakt loze beweringen en onderschat de veiligheidsdiensten van Ethiopië. Voorts ontbreekt elk objectief element of verslag dat de bewering van de bestreden beslissing over de Ethiopische veiligheidsdiensten ondersteunt. Er is evenmin informatie over het gevaar van wie in het buitenland politiek actief is.

Er kan niet worden afgeleid uit de bestreden beslissing hoe doortastend de Ethiopische veiligheidsdiensten tewerk gaan omtrent Oromo die als gevaarlijk kunnen worden gepercipieerd.

Verzoeker verwijst hierbij naar het UNCHR Handbook en stelt dat er geen enkel onderzoek plaatsvond naar de specifieke omstandigheden of de mogelijke reactie van de Ethiopische autoriteiten.

De bewering dat verzoeker een opportunistisch opposant is, is niet alleen onjuist, maar ook irrelevant.

De vraag is of dat de Ethiopische veiligheidsdiensten op de hoogte zijn van oppositie-activiteiten in het buitenland.

Verzoeker haalt landeninformatie aan van Human Rights League of the Horn of Africa van 2015 waaruit blijkt dat Oromo vluchtelingen worden vervolgd in Kenia.

Volgens de objectieve informatie kan worden gesteld dat verzoeker, omwille van zijn politieke activiteiten in België, zal worden vervolgd in Ethiopië. Hij verwijst naar landeninformatie van de Danish Immigration Service van 2018, waarin duidelijk beschreven staat dat ook Ethiopiërs die in het buitenland bevinden gemonitord worden.

Uit informatie van Amnesty International van 2020 blijkt dat de mensenrechtensituatie in Ethiopië desastreus is.

Voorts blijkt uit het rapport van Constans vzw dat verzoeker werd gefolterd. Verzoeker woont intussen al tien jaar in België en heeft nooit kunnen aantonen dat hij slachtoffer is van foltering tijdens zijn detentie in Ethiopië. Dit onderzoek werd nochtans gedaan volgens de methodes van het Istanbul-protocol door een specialist.

Verzoeker licht toe als volgt:

“Deze komt tot de niet te negeren conclusie dat de littekens en psychologische problemen van verzoeker het gevolg zijn van foltering in Ethiopië.

Het gaat onder meer om littekens als gevolg van slagen met de kolf van een geweer.

Verwerende partij echter, is een andere mening toegedaan over de littekens en psychologische problemen van verzoeker.

Zij is geen specialist, noch roept zij de hulp van een specialist in als tegenexpertise. Zij vindt eenvoudig dat verzoeker niet gefolterd is, daar "Hoe dan ook de beschreven fysieke letsels kunnen op eender welke wijze opgedaan zijn doorheen uw leven.

Het rapport zegt over alle littekens dat zij consistent, zeer consistent of typisch zijn met de beschreven foltering en zelfs, wat betreft de vele littekens op de onderkant van de voeten dat zij niet op een andere manier dan door foltering verkregen kunnen zijn.

Verwerende partij kan niet op de manier die zij hanteert in de bestreden beslissing het omstandig rapport van de VZW Constans van tafel vegen. Zij kan wel een tegenexpertise laten doen om aan te tonen dat de bevindingen van dr. Colle niet correct zijn. Dit deed zij niet.

Nochtans zijn foltering en in gevangenschappen in Ethiopië zeer veel voorkomend, hetgeen blijkt uit de vele mensenrechtenrapporten die hierover rapporteren, die verzoeker ook bijbracht in de loop van zijn asielprocedure.

Indien twijfels blijven bestaan nadat de asielzoeker coherente verklaringen of documenten heeft naar voren gebracht, is het aan de asielinstanties om de twijfels te ontkrachten (EHRM, N. A. t. Verenigd Koninkrijk, 17 juli 2008, § 111; EHRM, R.J. t. Frankrijk, 19 september 2013, § 36), in het bijzonder door zelf de authenticiteit van de documenten te verifiëren, of via een medische expertise (EHRM, R.C. t. Zweden, 9 maart 2010, § 50-53).

Ook met betrekking tot de psychische problemen van verzoeker, gaat het niet op om de uitgebreide en gefundeerde bevindingen van twee experts met één zin van tafel te vegen. Beide specialisten geven de redenen aan waarom zij concluderen dat de psychische klachten "zeer waarschijnlijk" interfereren met het compleet, coherent en consistent asielrelaas.

Gelet op de inhoud van de attesten, het diepgaand onderzoek dat eraan vooraf is gegaan en de graad van specialisatie van beide opstellers, is de reactie van verwerende partij, onbegrijpelijk en onredelijk.

Rechtspraak en rechtsleer erkennen de waarde van medische attesten bij de beoordeling van een asielaanvraag. In het bijzonder wanneer deze attesten een verband aantonen tussen de symptomen en gebeurtenissen beleefd in het land van herkomst of wanneer de psychologische toestand een impact kan hebben op de mogelijkheid van een persoon om een coherent asielrelaas uiteen te zetten.

In haar rapport "Assessment of Credibility in Refugee and Subsidiary Protection claims under the EU Qualification Directive Judicial criteria and standards", reikt IARLJ volgende richtlijn aan betreffende het gebruik van medische attesten in de asielprocedure:

"All judges in refugee and other protection cases, particularly as part of credibility assessments, must recognise that not only are some claimants less able to articulate their story and background than others but also psychological impairment will often affect the evidence and presentation of genuine claimants. Such impairment may arise from past persecution or serious maltreatment and indeed occasionally, through fear of "authority figures", from the IP determination process itself."

Meer bepaald stelt het art. 23, §1 van het Verslag aan de Koning van het KB tot vaststelling van de procedure voor het CGVS:

"Les attestations médicales ou psychologiques produites à l'appui de la demande d'asile seront traitées avec la prudence nécessaire."

Het artikel van Jones et Smith, « Medical Evidence in Asylum and Human Rights Appeals » preciseert allereerst het essentieel verschil tussen de rol van een medisch expert en deze van een rechter bij de beoordeling van een asielaanvraag. Vervolgens stellen de auteurs:

« if the doctor can establish consistency between the testimony of the applicant (...) and the clinical findings of the residual injury on the applicant's body, together with observations of demeanour and behaviour on examination, then the standard and burden of proof on the applicant has been met. » Ils citent ensuite plusieurs sources selon lesquelles « any medical report or psychiatry report deserves careful and specific consideration, bearing in mind, particularly, that there may be psychological consequences from ill-treatment which affect the evidence which is given by an applicant. »

Medische documenten vormen geen absoluut bewijs van een gegronde vrees voor vervolging. Echter volgens de UNHCR Note on burden of Proof is het niveau van bewijs dat dient gehaald te worden de "redelijke mogelijkheid" dat de vervolging zich zal voordoen:

« In examining refugee claims, the particular situation of asylum-seekers should be kept in mind and consideration given to the fact that the ultimate objective of refugee status does not purport to identify refugees as a matter of certainty; but as a matter of likelihood. Nonetheless, not all levels of likelihood can be sufficient to give rise to refugee status. A key question is whether the degree of likelihood which has to be shown by the applicant to qualify for refugee status has been established. (§2) »

Hieruit blijkt dus dat asielrecht niet vereist dat het asielrelaas met "zekerheid" wordt aangetoond door de asielzoeker maar dat een zekere mate van "waarschijnlijkheid" aldus kan volstaan:

"Similarly in refugee claims, there is no necessity for the adjudicator to have to be fully convinced of the truth of each and every factual assertion made by the applicant. The adjudicator needs to decide if, based on the evidence provided as well as the veracity of the applicant's statements, it is likely that the claim of that applicant is credible. (...) This jurisprudence largely supports the view that there is no requirement to prove the wellfoundedness conclusively beyond doubt, or even that persecution is more probable than not. To establish "well-foundedness", persecution must be proved to be reasonably possible.(§8 en 17)

Zo stelt ook James Hathaway:

"Insofar as there is objective evidence to show that there is a reasonable possibility or chance of relevant persecution in the claimant's state of origin, the claim should be adjudged well founded. In adopting this position, Canada has come clearly into line with dominant scholarly opinion which has consistently rejected the "balance of probabilities » standard in favour of such formulations as "good reasons", "plausible danger ", "some proof ", "reasonable in circumstances ", "real chance " or "serious possibility ". The "reasonable possibility" test is the appropriate compromise between respect for the Convention's commitment to anchor protection decisions in objectively observable risks and the need simultaneously to avoid the establishment of an inappropriately high threshold of concern. "

Tevens wijst UNHCR erop dat vervolging en mishandeling in het verleden een zeer sterke aanwijzing vormt voor een risico op vervolging in de toekomst tenzij de situatie in het land van herkomst aanzienlijk is verbeterd.

Deze bepaling - welke een omkering van de bewijslast inhoudt - is ook terug te vinden in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet:

"Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen."

Ook het EHRM benadrukt in haar rechtspraak het belang dat gehecht dient te worden aan medische attesten bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

In R.C. tegen Zweden stel het EHRM dat een medisch attest dat verklaringen van een asielzoeker m.b.t. ondergane onmenselijke behandelingen (als oorzaak van uitwendige fysieke letsels) bevestigt, een weerlegbaar vermoeden creëert en een omkering van de bewijslast ten nadele van de asielinstanties.

"Firstly, the Court notes that the applicant initially produced a medical certificate before the Migration Board as evidence of his having been tortured (see paragraph 11). Although the certificate was not written by an expert specializing in the assessment of torture injuries, the Court considers that it, nevertheless, gave a rather strong indication to the authorities that the applicant's scars and injuries may have been caused by ill-treatment or torture. In such circumstances, it was for the Migration Board to dispel any doubts that might have persisted as to the cause of such scarring (see the last sentence of paragraph 50). In the Court's view, the Migration Board ought to have directed that an expert opinion be obtained as to the probable cause of the applicant's scars in circumstances where he had made out a prima facie case as to their origin. It did not do so and neither did the appellate courts. While the burden of proof, in principle, rests on the applicant, the Court disagrees with the Government's view that it was incumbent upon him to produce such expert opinion. In cases such as the present one, the State has a duty to ascertain all relevant facts, particularly in circumstances where there is a strong indication that an applicant's injuries may have been caused by torture. The Court notes that the forensic medical report submitted at its request has documented numerous scars on the applicant's body. Although some of them may have been caused by means other than by torture, the Court accepts the report's general conclusion that the injuries, to a large extent, are consistent with having been inflicted on the applicant by other persons and in the manner in which he described, thereby strongly indicating that he has been a victim of torture. The medical evidence thus corroborates the applicant's story."

In I.T. t. Zweden verwierpen de Zweedse asielinstanties de asielaanvraag omwille van geloofwaardigheidsproblemen, in het bijzonder betreffende de werkzaamheden van de heer I. als fotojournalist. De Zweedse asielinstanties betwijfelden verder niet dat de heer I. het slachtoffer was van foltering, wél werd geoordeeld dat de heer I. - ondanks het neergelegde medisch bewijs – niet had uiteen weten te zetten waarom en door wie hij gefolterd werd. Het medisch getuigschrift kon aldus het gebrek aan geloofwaardigheid niet herstellen. En het is net deze laatste redenering die het Hof veroordeelde, ook al sloot het Hof zich aan bij de conclusie van gebrek aan een geloofwaardig asielrelaas:

"En effet, la Cour ne conteste pas en l'espèce l'absence de crédibilité du requérant sur ce point de son récit (§ 64). Comme les autorités suédoises, elle juge les actes de torture réels mais estime qu'il n'est pas crédible que ces actes aient été subis dans le contexte décrit par le requérant. En dépit de ce constat, la Cour considère que l'existence d'un certificat médical atteste objectivement de la probabilité des faits de

torture relatés. Dans la mesure où la présentation de ce certificat médical corrobore une partie du récit relaté, la Cour conclut qu'il existe un risque individuel que le requérant soit victime de traitements contraires à l'article 3 de la C.E.D.H., parce qu'il y a de fortes chances qu'il soit pris pour un activiste tchéchène."

De RvV annuleerde reeds verschillende keren beslissingen van het CGVS die de psychologische toestand en medische attesten voorgelegd door de asielzoeker niet voldoende in overweging namen bij de beoordeling van de vrees voor vervolging.

Bij wijze van voorbeeld:

* "A la lecture de la décision attaquée, le Conseil, à l'instar de la partie requérante, constate que celle-ci ne prend pas suffisamment en compte l'impact de la santé mentale de la requérante sur sa capacité à évoquer les événements à l'origine de ses craintes. (...) "(cite attestation Ulysse)

"5.7.3. La partie requérante rappelle à bon droit qu'il ressort de l'arrêt de la Cour européenne des droits de l'homme R.C. c. Suède du 9 mars 2010 que lorsque le demandeur d'asile produit un certificat médical qui donne une indication assez forte que les cicatrices et blessures constatées peuvent avoir été causées par des tortures ou mauvais traitements (la Cour parle de « commencement de preuve » ou de « forte présomption » de traitement contraire à l'article 3 de la CEDH), il revient à la partie défenderesse de dissiper tout doute qui pourrait persister quant à la cause des cicatrices constatées avant d'écarter la demande.

Dans le même sens, il convient de rappeler, précise à juste titre la partie requérante, que conformément à l'article 48/7 de la loi du 15 décembre 1980, « le fait qu'un demandeur a déjà été persécuté dans le passé ou a déjà subi des atteintes graves ou a déjà fait l'objet de menaces directes d'une telle persécution ou de telles atteintes est un indice sérieux de la crainte fondée du demandeur d'être persécuté ou du risque réel de subir des atteintes graves, sauf s'il existe de bonnes raisons de croire que cette persécution ou ces atteintes graves ne se reproduiront pas ». Le Conseil n'aperçoit pas au vu de l'ensemble des pièces du dossier qu'il existerait de bonnes raisons de penser que les persécutions ou les atteintes graves encourues par la requérante ne se reproduiront pas. Au contraire, les attestations médicales présentes au dossier constituent des commencements de preuve que la requérante a fait l'objet de tortures ou de traitements inhumains et dégradants. Si, en l'occurrence, la partie défenderesse estime que ces pièces médicales circonstanciées et concordantes ne sont pas susceptibles de démontrer l'origine des cicatrices constatées, le Conseil, quant à lui, estime que les déclarations de la requérante relatives aux 9 EHRM, I. t. Zweden, 5 september 2013, verzoek nr. 61 204/09, §63 circonstances dans lesquelles elle déclare avoir subi ces sévices sont cohérentes, plausibles et suffisamment circonstanciées eu égard à son profil particulier. Partant, ces attestations constituent un important commencement de preuve des mauvais traitements subis, lesquels peuvent correspondre à ses déclarations.

A l'instar de la partie requérante, le Conseil constate que la partie défenderesse n'a pas suffisamment tenu compte de la fragilité psychologique dans laquelle se trouvait la requérante lors de ses auditions devant ses services en particulier, s'agissant de la dernière audition, malgré le dépôt de documents médicaux attestant celle-ci.

5.7.4. Eu égard à la très grande fragilité psychologique dont a fait montre la requérante depuis son arrivée en Belgique et qui est attestée par un nombre important de documents médicaux, le Conseil estime que le reproche relatif aux divergences - amenant la partie défenderesse à remettre en cause la crédibilité du récit d'asile de la requérante - n'est pas pertinent, l'état de vulnérabilité de la requérante n'ayant pas été suffisamment pris en compte par la partie défenderesse. "

* "Il paraît raisonnable d'imputer les invraisemblances soulevées par la partie défenderesse au jeune âge de la partie requérante et à la détresse psychologique dont elle fait preuve, et qui est, en outre, prouvée à suffisance par les différents documents médicaux circonstanciés qu'elle dépose."

* "Dans l'état actuel du dossier administratif et des éléments présents au dossier de procédure, le Conseil estime ne pas pouvoir se rallier à la motivation développée dans la décision entreprise. En effet, le Conseil observe que, outre le fait de constater des symptômes précis pouvant largement entraver le bon déroulement d'une audition, le « rapport de suivi et de soutien psychologique » du requérant se prononce directement et explicitement sur l'impact de ces symptômes et de son état de vulnérabilité psychologique sur le déroulement de son audition devant la partie défenderesse. Aussi, le Conseil estime que la partie défenderesse ne pouvait pas simplement écarter ce rapport médical sans en intégrer les conclusions dans l'examen de la crédibilité des déclarations du requérant. Il estime dès lors nécessaire une nouvelle audition du requérant par la partie défenderesse et un nouvel examen des faits tenant compte de l'état psychologique du requérant."

Bij betwisting dient een nieuw onderzoek plaats te vinden door een expert met minstens gelijkwaardige expertise als de dokter van de VZW Constans.

In verband hiermee, verwijst verzoeker tevens naar recente arresten van Uw Raad die de noodzaak aan (tegen)expertise onderstrepen wanneer een asielzoeker medische elementen aanhaalt.

Zo stelde Uw Raad bij arrest dd. 20.02.2014:

"De Raad wijst er eveneens op dat zoals verzoeker aanvoert, volgens rechtspraak en rechtsleer de waarde van correct opgestelde medische certificaten reeds is erkend, zeker indien er volgens de deskundige arts een link bestaat tussen het ziektebeeld en de aangehaalde feiten in het herkomstland. Zowel in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens als in de rechtspraak van de Raad, werd reeds erkend dat dergelijk opgestelde medische stukken een begin van bewijs kunnen uitmaken van het door verzoeker aangevoerde vervolgingsrelaas. Zie in deze zin EHRM 18 april 2013, nr. 18372/10, M.O.M. / Frankrijk, § 39-41, EHRM 10 oktober 2013, nr. 18913/1 1, KK / Frankrijk (het Hof komt tot de conclusie dat de medische bewijsstukken de foltering in Iran aannemelijk maakten); EHRM (GK), 9 maart 2010, nr. 4 1827/07, R.C. / Zweden, §55; EHRM 28 maart 2013, nr. 2964/12, IK / Oostenrijk (in deze laatste zaak leed verzoeker eveneens aan PTSS en werd diens meervoudige asielaanvraag niet in overweging genomen omwille van het gezag van gewijsde van de beslissing in de eerste asielprocedure, het Hof stelt dat een uitwijzing een schending van artikel 3 van het EHRM zou uitmaken). Wat betreft de rechtspraak van de Raad kan verwezen worden naar RvV 21 maart 2013, nr. 99.381 ; RvV 21 maart 2013, nr. 99.380, RvV 15 maart 2013, nr. 98.91 1; RvV 20 februari 2013, nr. 97.478; RvV 30 november 2012, nr. 92.608; RvV 29 september 201 1, nr. 67.553; RvV 23 september 2011, nr. 67.192. Waar eerste verweerder aanvoert dat het wel degelijk aan hem toekomt om de waarde van een medisch attest te beoordelen en hij niet verplicht is hiervoor een deskundige aan te spreken, kan de Raad volgen dat een expliciete verplichting niet in het nationaal recht is opgenomen. Het weze echter wel ten overvloede aangestipt dat artikel 23,§1 van het verslag aan de Koning ter duiding van artikel 23, § 1 van het procedurereglement van het CGVS bepaalt dat "de medische of psychologische getuigschriften neergelegd ter staving van de asielaanvraag [zullen] worden behandeld". Bepalingen in het verslag aan de Koning hebben geen kracht van wet, maar geven wel een toelichting bij de ratio legis ervan. Eerste verweerder stelt dat er geen rechtsregel bestaat die hem oplegt om onderzoeksdaaden te stellen, zoals het aanstellen van een deskundige om de door verzoeker voorgelegde medische stukken te interpreteren. Daargelaten de vraag of het voorleggen van dergelijke medische attesten aan de analyse van de eigen expert psycholoog adviseur van het CGVS kan beschouwd worden als een onderzoeksdaad, weze het wel ten overvloede aangestipt dat artikel 4,1 van de Kwalificatierichtlijn, zoals omgezet in artikel 27 van het procedure KB van het CGVS, door het Hof van Justitie in zijn arrest HvJ 22 november 2012, MM / Ierland, nr. C-31-1 1, § 65 werd geïnterpreteerd als dat er in hoofde van de lidstaten een medewerkingsplicht bestaat bij de feitenvaststellingen (zie ook RvV 31 mei 2013, nr. 104.137)."

Deze rechtspraak dient mutatis mutandis te worden toegepast.

Gelet op de samenwerkingsplicht en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald de zaken RJ tegen Frankrijk en RC tegen Zweden, vraagt verzoeker dat de bestreden beslissing minstens zou worden vernietigd opdat er een nieuw gehoor zou kunnen plaatsvinden, in de aanwezigheid van een arts-expert.

Verzoeker vreest dat hij gearresteerd zal worden bij terugkeer, en gefolterd zal worden.

Verzoeker verwijst naar het World Report 2021 van Human Rights Watch, waarin staat beschreven dat de veiligheidsdiensten zich op zeer grote schaal schuldig maken aan arbitraire arrestaties, opposanten en vermeende opposanten vervolgen, detineren en folteren en dat er tussen de verschillende etnische groepen sprake is van gewelddadige conflicten.

Gelet op de in de mensenrechtenrapporten beschreven situatie, die ook in de COI gevoegd aan het administratief dossier duidelijk wordt, dient minstens de subsidiaire bescherming gegeven te worden aan verzoeker, die duidelijk een kwetsbaar profiel heeft."

2.1.2. Op 10 juni 2022 legt de commissaris-generaal een aanvullende nota neer aangaande de veiligheidssituatie in Ethiopië met daarin de volgende informatie:

"COI Focus "ETHIOPIE. De algemene situatie in Addis Abeba" van 28 maart 2022, (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ethiopie_de_algemene_situatie_in_addis_abeba_20220328.pdf)

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI Focus "ETHIOPIE. De algemene situatie in Addis Abeba" van 28 maart 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Addis Abeba over het algemeen goed is, ondanks bestaande politieke spanningen en het geweld in verschillende regio's van het land. In november 2020 brak een conflict uit in de regio Tigray nadat het Ethiopische federale leger er – met de steun van Amhaarse regionale troepen en milities en het Eritrese leger – binnenviel. Eind oktober 2021 vallen Dessie en Kombolcha, twee steden in de regio Amhara gelegen op de hoofdweg tussen de haven van Djibouti en Addis Abeba, in handen van de Tigray-troepen. Nadat de Tigray-troepen en het OLA (Oromo Liberation Army) – die in augustus 2021 een alliantie aangaan – de hoofdstad naderen, kondigt de federale regering op 2 november 2021 de nationale

noodtoestand af. Een massale mobilisatiecampagne, de inzet van drones en de aanwezigheid van premier Abiy Ahmed aan de frontlijn doen het tij keren. De federale troepen en hun bondgenoten slagen erin een reeks steden te heroveren op de Tigray-troepen, die zich begin december 2021 terugtrekken naar de regio Tigray terwijl de Oromo-strijders zich meer concentreren op het westen en het zuiden van de regio Oromia. Hiermee ebt de dreiging van vijandelijkheden in Addis Abeba weg en op 15 februari 2022 wordt de nationale noodtoestand opgeheven.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de hoofdstad Addis Abeba actueel geen internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Actueel bestaat er voor burgers in de hoofdstad Addis Abeba aldus geen reëel risico om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

2.2. De Raad onderzoekt een verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Inzake de vluchtelingenstatus merkt de Raad op dat het eerste verzoek werd afgesloten met arrest nr. 44 348 van 31 mei 2010. Dit arrest heeft gezag van gewijsde, zodat het verzoekschrift niet dienstig steunt op grieven die betrekking hebben op een definitieve beslissing. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming heeft de Raad geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan de voorgehouden politieke activiteiten van verzoeker en de daaropvolgende vervolging die hij ervoer (RvV 10 mei 2010, nr. 44 348). In het kader van het vijfde verzoek om internationale bescherming werd door de Raad besloten dat er een verder onderzoek nodig was inzake de attesten neergelegd door verzoeker (RvV 9 juli 2019, nr. 223 774).

De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad immers, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in eerdere beslissingen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

In het kader van het onderhavig verzoek is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissing op goede gronden oordeelde dat er geen geloof kan worden aan de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten daar diens verklaringen omtrent diens politieke activiteiten geenszins aannemelijk zijn (i), het niet geloofwaardig is dat hij tot de Oromo behoort (ii), het een blote bewering betreft dat hij louter omwille van het feit dat hij Amhaars spreekt – ook al beweert hij Oromo te zijn – gedood zou worden en die op geen enkele manier wordt onderbouwd (iii) en de door hem neergelegde medische attesten niet bij machte zijn om de ongeloofwaardigheid van zijn relaas te remediëren (iv).

Vooreerst moet worden opgemerkt dat verzoekers verwijzingen naar zijn psychische kwetsbaarheid niet volstaan om de in zijn asielrelaas vastgestelde ongeloofwaardigheden te verschonen. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij lijdt aan posttraumatische stress hetgeen invloed gehad heeft op de verklaringen van verzoeker. Verzoeker legt medische attesten neer ter staving van dit verweer. De Raad stelt echter vast dat uit de neergelegde attesten blijkt dat verzoeker inderdaad te kampen heeft met posttraumatische stress, doch hieruit blijkt niet dat het cognitief geheugen van verzoeker dermate is aangetast waardoor hij niet in staat zou zijn een coherent en consistent asielrelaas naar voor te brengen. Zo merkt de Raad op dat het medisch attest van verzoeker geen melding maakt van enige geheugenproblemen. Dergelijke medische documentatie laat derhalve geenszins toe om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Voorts blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing en de notities van het persoonlijk onderhoud dat er wel degelijk rekening werd gehouden met verzoekers psychische kwetsbaarheid en dat verzoeker in staat was om op een zelfstandige en functionele manier te participeren aan het persoonlijk onderhoud. Gelet op het voorgaande kan niet worden voorgehouden dat de bestreden beslissing voorbijging aan de psychische problematiek van verzoeker.

Wat de vermeende politieke activiteiten van verzoeker betreft, kan het verzoekschrift niet worden gevolgd waar deze benadrukt dat hij zich de laatste tien jaar politiek heeft geëngageerd tegen het Ethiopische regime. In eerste instantie kan worden verwezen naar het de eerdere vaststellingen van de Raad omtrent verzoekers politieke engagement (RvV 10 mei 2010, nr. 44 348). De Raad stelde vast dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoeker zijn politieke activiteiten in Ethiopië en stelde vast dat hij ook geen enkele weet had van een Belgische afdeling van G7, verzoekers vermeende politieke partij. Deze met gezag van gewijsde behelsde beoordeling doet sterk twifelen aan de bewering dat verzoeker later plots wel politieke activiteiten in België zou ontplooien. De bestreden beslissing merkte in dit verband terecht op dat verzoeker vage en weinig gedetailleerde verklaringen kon afleggen over zijn betrokkenheid met G7 in België. Voorts waren verzoekers verklaringen behept met tegenstrijdigheden over het aantal keer dat hij deelnam aan demonstraties met G7. Ook het gegeven dat verzoeker met geen woord repte over diens politiek activisme tijdens de vorige vier verzoeken om internationale bescherming doet afbreuk aan de oprechtheid van zijn verklaringen. Aangaande verzoekers eigenlijke engagement tot G7 stelde de bestreden beslissing pertinent het volgende: *“Overigens dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen allerminst een oprechte politieke betrokkenheid bij de G7 zaak blijkt, zo verklaarde u zelf dat u sinds de hervorming tot Ezema u uw interesse verloor en niet meer participeerde in hun activiteiten, noch deelnam aan demonstraties. U verklaarde enkel dat u hun ideologie steunde, en dat u uw mening gaf “op een manier”, hetgeen een uiterst vage beschrijving is en allerminst een belangrijke politieke betrokkenheid veronderstelt (NPO p. 14-15). Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw beweerde politieke activiteiten dateren van voor de machtswissel, en u sindsdien aan geen enkele politieke activiteiten meer hebt deelgenomen (NPO p.16). Uw verklaringen dat u met uw vrienden op facebook over de Abiy administratie spreekt naar aanleiding van de recente instabiliteit in het land, kan bezwaarlijk als politieke activiteit beschouwd worden die u in een negatief daglicht zou stellen van de huidige Ethiopische regering.”*

Tevens stelde de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker plots verklaarde Oromo te zijn en ook deelnam aan Oromo-demonstraties. Verzoeker haalde tijdens de vorige vier verzoeken om internationale bescherming op geen enkel moment aan dat hij Oromo was. Integendeel, verzoeker poneerde steevast dat zijn vader én moeder Amhaars waren. Voorts werd tijdens het persoonlijk onderhoud vastgesteld dat verzoeker de Oromootaal niet machtig was, dit terwijl zijn moeder wel degelijk Oromo zou spreken. Hieruit volgt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers plots aangewende profiel waarbij hij zou behoren tot de Oromo etnie.

Bovenstaande vaststellingen doen terecht concluderen dat verzoekers politieke activiteiten in België allerminst zijn ingegeven door een oprechte intentie om te demonstreren tegen de Ethiopische regering, maar getuigen van een louter opportunistisch motief.

Verzoeker kan dienaangaande niet worden gevolgd waar deze stelt dat het opportunistische karakter van diens politieke activiteiten niet relevant is voor de beoordeling van zijn vrees. Immers, gezien het opportunistische karakter van verzoekers politieke activiteiten in België kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij deze niet zal voortzetten bij een eventuele terugkeer naar Ethiopië en zich aldus niet zal blootstellen aan enige vervolging omwille van diens politieke overtuiging. Waar verzoeker verder betoogt dat het opportunistische karakter van diens activiteiten niet zou uitmaken indien de Ethiopische veiligheidsdiensten op de hoogte zijn van vermelde activiteiten in België, volgt de Raad de bestreden beslissing waar deze stelt dat nergens uit blijkt dat de Ethiopische veiligheidsdiensten verzoeker als een gevaar zouden beschouwen. De landeninformatie die verzoeker neerlegt doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Enerzijds, waar blijkt uit de landeninformatie dat er in Kenia mogelijks een opposant van de Ethiopische regering werd ontvoerd stelt de Raad vast dat dit incident dateerde van 2015 en het zelfs geen zekerheid verschaft of deze persoon degelijk werd ontvoerd door de Ethiopische regering. Dit eenmalige incident, hetgeen maar liefst 7 jaar geleden gebeurde, zegt ook niets over de surveillance van de Ethiopische veiligheidsdiensten in Europa. De situatie van het naburige Kenia is immers niet te vergelijken. Anderzijds blijkt uit de Deense landeninformatie evenmin dat de Ethiopische veiligheidsdiensten surveillance uitvoeren in Europa. Eén van de bronnen waaruit men afleidt dat er sprake zou zijn van surveillance betreft een blogger die meent te denken dat er surveillance is van personen buiten Ethiopië, maar spreekt enkel in onzekere termen en geeft geen concreet voorbeeld van

surveillance in Europa. De tweede bron, een nationale krant, laat na om ook maar enig concreet voorbeeld te geven van surveillance in Europa waarbij de Ethiopische overheid hier burgers in de gaten houdt. De overige bronnen verzaken ook om enig concreet voorbeeld te geven van surveillance in Europa of hoe dit in zijn werk zou gaan. De Raad is van mening dat deze landeninformatie niet aantoonst dat er degelijk sprake is van surveillance van de Ethiopische regering jegens burgers die zich in Europa bevinden en de politieke activiteiten die ze hier uitoefenen, laat staan dat er enig concreet element voorhanden is dat erop duidt dat verzoeker wordt gemonitord door de Ethiopische veiligheidsdiensten. Het enige wat kan worden vastgesteld uit deze informatie is dat de Ethiopische inlichtingendiensten zich voornamelijk toespitsten op personen die hun stem tegen de regering kenbaar maken via (sociale) mediakanalen. De Raad is in navolging van de bestreden beslissing van mening dat uit verzoekers activiteiten via facebook gedurende 2018 en 2019 geenszins blijkt dat verzoeker zich anti-regeringsartikels deelde. Voorts blijkt ook niet dat verzoeker foto's van zichzelf plaatste tijdens demonstraties (Landeninformatie, stuk 6, nr. 4). Ten overvloede merkt de Raad op dat uit de door verzoeker neergelegde landeninformatie ook expliciet blijkt dat burgers uit de Ethiopische diaspora weinig te vrezen hebben sinds de regeringswissel in 2018. Tevens dient worden vastgesteld dat nergens uit deze informatie blijkt dat personen die deelnamen aan demonstraties in het buitenland worden geviseerd door de Ethiopische regering bij terugkeer. De Raad benadrukt hierbij het gegeven dat verzoeker niet over een profiel met hoog aanzien beschikt, temeer daar blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan diens verleden politieke activiteiten in Ethiopië en er geen oprechtheid blijkt uit diens recentelijke activiteiten.

In zoverre verzoeker van mening is dat de commissaris-generaal bepaalde onderzoeksdaten had moeten stellen met betrekking tot de activiteiten van de Ethiopische regering, merkt de Raad op dat verzoekers voorgelegde stukken, samen met zijn verklaringen volledig en nauwkeurig werden onderzocht, zodat geen verder onderzoek nodig was.

Over de door verzoeker neergelegde medische attesten oordeelde de bestreden beslissing op goede gronden het volgende:

"U legde in het kader van uw vijfde verzoek om internationale bescherming verder een rapport van Constats asbl (dd. 19/7/2018) en een attest van psychologe Emmanuel Declercq (dd.28/6/2018) neer, dit ter staving van de problemen die u reeds in uw eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalde. U vermeldde erbij dat deze problemen nog steeds actueel zijn (zie verklaring volgend verzoek dd. 22 oktober 2018, vraag 15). U op het CGVS gevraagd waarover deze rapporten precies gaan, verklaarde u: " Dit document gaat allemaal over mij, het gaat over toen ik in mijn land was, wat er in die tijd met me gebeurd is, en nu wat er in mijn land is gebeurd, deze tijd, wat er nu aan het gebeuren is, toen en nu is compleet anders, dat soort probleem. Hier hoe het nu met me gaat." (NPO p.12). De medische attesten (dd. 19/7/2018 en dd.28/6/2018) bevatten een feitenrelaas op basis van uw verklaringen, waarin wordt uiteengezet dat u de vastgestelde littekens en verwondingen hebt opgelopen door foltering tijdens uw detenties in Abadine (3 dagen), Dedessa (2 à 3 maanden) en een politiepost (2 maanden). Op het CGVS verklaarde u dat de detenties die in de rapporten worden beschreven dezelfde detenties betreffen die u in uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet en dat het over hetzelfde gevangeniscentrum gaat (NPO p.12). In het feitenrelaas in de rapporten staat verder beschreven dat u in detentie belandde omwille van politieke activiteiten ("il aurait été arrêté au cours de mouvements politiques" – rapport Constats asbl dd. 19/07/2018; "En 2010, il a été arrêté par la police fédérale car il participait à une manifestation contre le gouvernement" – rapport Emmanuel Declercq dd. 28/06/2018). Op het CGVS verklaarde u hierover, dat dit over dezelfde politieke activiteiten gaat die u in uw eerste verzoek om internationale bescherming vermeldde. Daarnaast verklaarde u dat u nooit in detentie bent geweest omwille van andere redenen (NPO p.12).

Het dient te worden opgemerkt dat uw beweerde politieke activiteiten bij Kinijit en Genbot 7 en de daaruit volgende detenties in Ethiopië reeds ongeloofwaardig werden bevonden. De door u neergelegde medische rapporten kunnen deze beoordeling niet wijzigen. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat het feitenrelaas zoals uiteengezet in de medische attesten, werd opgesteld op basis van uw eigen verklaringen en aldus geen objectieve medische vaststelling of beoordeling is. Bovendien dient te worden opgemerkt dat er verschillende tegenstrijdigheden zijn tussen de feitenrelaas in de medische attesten en uw verklaringen op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Zo staat in het attest dd. 28/07/2018 vermeld dat u in 2010 door de federale politie werd gearresteerd omdat u deelnam aan een manifestatie tegen de overheid, waarna u werd overgeplaatst naar de gevangenis van Abadina. Op het CGVS had u echter eerder verklaard dat u reeds Ethiopië had verlaten op 12 tegemt 2002 E.K., wat overeenkomt met 22 oktober 2009 Europese kalender (gehoorverslag CGVS dd. 28/01/2010 p.9).

Verder verklaarde u in de medische attesten dd. 19/07/2018 en 28/06/2018 dat u gedurende 3 dagen werd vastgehouden in Abadina, terwijl u eerder op het CGVS verklaarde dat u slechts 1 nacht in Abadina werd vastgehouden en de volgende dag reeds naar een plaats genaamd Tatek werd gebracht (gehoorverslag CGVS dd. 28/01/2010 p.10). Ook wat betreft uw beweerde detentie in de gevangenis van Dedessa zijn uw verklaringen niet consistent. Zo verklaarde u in het attest dd. 19/07/2018 dat u twee maanden werd vastgehouden te Dedessa, terwijl u in het attest dd. 28/06/2018 verklaarde dat het drie maanden waren. Op het CGVS had u dan weer eerder verklaard dat u er 1 maand werd vastgehouden (gehoorverslag CGVS dd. 28/01/2010 p.10). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 07 mei 2021 vermeldde u zelfs niet de gevangenis van Abadina, wanneer u gevraagd werd in welke gevangenissen u in detentie hebt gezeten. U verklaarde enkel dat u 15 à 30 dagen werd vastgehouden te Dedessa, hetgeen opnieuw verschillend is van wat u eerder verklaarde, en ongeveer twee maanden in Sostenya (het Derde politiekantoor)(NPO p.12-13).

Wat betreft de medische vaststellingen aangaande verschillende littekens die u heeft, werd u op het CGVS de kans geboden om de werkelijke omstandigheden waarin u deze verwondingen heeft opgelopen toe te lichten. U bleef echter bij uw eerdere verklaringen, met name dat u de verwondingen opliep tijdens uw detentie in de Dedessa gevangenis in 1997 E.K. (2005) (NPO p.13). In de medische attesten wordt enkel vermeld dat de beschreven littekens compatibel kunnen zijn met een slag van een matras, een slag van een geweer, een schop van een laars, of het slepen over een met grind bedekte grond, maar worden er geen uitspraken gedaan over een mogelijke datering wanneer u deze littekens zou hebben opgelopen, laat staan dat het is aangetoond dat u deze littekens reeds had opgelopen in Ethiopië. Uit de medische attesten (dd. 19/7/2018 en dd.28/6/2018), blijkt verder dat u aan een posttraumatisch stress syndroom (verder PTSD) zou lijden. Over de fysieke en psychologische schade vermeld in de medische attesten kan hoogstens worden opgemerkt dat u hiervan symptomen vertoont, maar het attest geeft geen uitsluitel over de omstandigheden waarin u de schade precies hebt opgelopen. Een medisch attest is immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw verwondingen of psychische problemen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Bovendien is een document slechts één element in het asielrelaas en de bewijswaarde hangt af van uw verklaringen en andere objectieve criteria.”

Verzoeker kan de vaststellingen van de bestreden beslissing niet weerleggen door simpelweg te stellen dat de commissaris-generaal niet over de nodige expertise beschikt om de bevindingen van de medische attesten te weerleggen. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing immers niet de aard van de verwondingen betwist, doch dienstig vaststelt dat verzoekers eigen verklaringen niet overeenstemmen met de omstandigheden die worden omschreven in de neergelegde attesten. De Raad treedt de bestreden beslissing nog bij waar deze stelt dat dergelijke medische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin verzoekers zijn medische problemen opliep. Dit geldt des te meer daar verzoeker pas in 2018 vaststellingen laat doen van feiten die zich volgens zijn ongeloofwaardige verklaringen hebben afgespeeld in Ethiopië dat hij op 22 oktober 2009 verliet en dit rapport zelfs niet werd ondertekend door de arts die het zou hebben opgesteld. Een arts doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan, temeer daar in onderhavig geval de attesten zijn gebaseerd op de eigen verklaringen van verzoeker. Aldus kunnen deze attesten de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen. Een beoordeling in het licht van de rechtspraak van het EHRM werpt geen ander licht op deze grief. De Raad merkt bovendien op dat een verwijzing naar een rechtspraak van de Raad niet dienstig is bij gebrek aan precedentenwerking.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers voorgehouden vervolging, zijn beweerde ondergane ernstige schade en de ingeroepen problemen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Inzake de algemene veiligheidssituatie, waarbij het bestaan van etnische spanningen en conflicten in de verschillende regio's van het land wordt erkend door de beide partijen, is de Raad van oordeel dat de veiligheidssituatie in Addis Abeba in het algemeen goed is, ondanks bestaande politieke spanningen en het geweld in de verschillende regio's van het land. De Raad merkt hierbij tevens op dat verzoeker, zoals dienstig werd vastgesteld door de bestreden beslissing, niet aannemelijk maakt dat hij over de Oromo-etniciteit beschikt.

De bestreden beslissing motiveert op goede gronden als volgt:

“Ook kan u zelf op geen enkele concrete manier aangeven op welke manier uw deelname aan demonstraties in het verleden een impact zouden hebben op uw risico bij terugkeer. U verklaart enkel in zeer vage bewoordingen :” Ja, het is heel moeilijk om terug te keren, want de situatie in Ethiopië wordt zelfs erger in vergelijking met het vorige regime. Bij het vorige regime, de overheid doodt de mensen met directe shoot-out, maar nu werkt de overheid samen met gangsters van sommige etnische groepen, bv als je Amhaars spreekt, zal je gedood worden in andere regio’s als je er komt. In die mate zijn de misdaden, beginnen de misdaden te tonen.” (NPO p.16). De enige reden die u kan formuleren waarom de huidige regering u zou viseren is omdat u Amhaars spreekt, en dit een misdaad zou zijn en omdat de overheid tegen uw ideologie – het Ethiopianisme – zou zijn waarover u beweerdelijk artikels deelt op uw sociale media (NPO p.16-17). Geen enkel artikel over het Ethiopianisme werd op uw facebookprofiel in 2018 of 2019 teruggevonden. Uw bewering dat u puur omwille van het feit dat u Amhaars spreekt - ook al beweert u tot de Oromo etnie te behoren - gedood zou worden is een blote bewering en wordt door u op geen enkele manier onderbouwd. Het Amhaars is immers een officiële taal in Ethiopië, en maar liefst meer dan één vierde van de Ethiopische bevolking behoort tot de Amhaarse etnie (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het slaat dan ook nergens op dat de overheid zulk een groot deel van haar bevolking zou viseren, puur omwille van de taal die ze spreken, een taal die bovendien als officiële taal een belangrijke plaats inneemt in het overheidsapparaat zelf. Bovendien is het Amhaars de officiële en de dominante taal in de Ethiopische hoofdstad. Personen behorende tot de Amhaarse etnische groep vormen ook de helft van de inwoners van Addis Abeba. Het CGVS ziet dan ook niet waarom u als Amhaars sprekende persoon enig risico zou lopen in Addis Abeba louter op basis van uw gesproken (moeder)taal. Hoewel het niet wordt ontkend dat er in bepaalde Ethiopische regio’s sprake is van (etnisch gekleurd) geweld, dient het te worden opgemerkt dat dit in de multi-etnische hoofdstad niet het geval is. In 2020 vonden er na de moord op de bekende Oromo zanger en activist Hachalu Hundesa protesten en confrontaties plaats in vele steden in de Oromia regio – ook in de hoofdstad Addis Abeba. Nadien keerde de rust echter terug na tussenkomst en aanwezigheid van Ethiopische veiligheidsdiensten.”

Een verwijzing naar de algemene mensenrechtensituatie is evenmin dienstig daar verzoeker niet zelf aantoonde dat hij hiervan het slachtoffer zal worden gezien diens ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot zijn vervolging. De Raad bevestigt bijgevolg tevens de motivering inzake de overige neergelegde documenten: *“Betreffende het door u neergelegde krantenartikel ‘Why has Ethiopia imposed a state of emergency?’ (dd.21/2/2018), kan worden opgemerkt dat uit het door u neergelegde internetartikel, het begeleidend schrijven van uw advocaat, meester Delgrange, en informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de noodtoestand in Ethiopië uitgeroepen werd na twee jaar van anti-regeringsprotest door de Oromo. Zoals eerder aangehaald maakte u niet aannemelijk tot de Oromo etnie te behoren. Verder blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier dat de noodtoestand ten gevolge van het antiregeringsprotest in juni 2018 – twee maanden eerder dan voorzien – werd opgeheven. Tijdens uw persoonlijk onderhoud dd. 7 mei 2021 op het CGVS blijkt u niet eens meer te weten waarom u dit artikel neerlegde. U verklaart enkel dat u dit neerlegde omdat “dat was wat er toen gebeurde”, maar het heeft niets met uw persoonlijk te maken en is aldus niet meer relevant (NPO p.18).”*

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Addis Abeba sluit de Raad zich aan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie, zoals neergelegd in aanvullende nota door de commissaris-generaal:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie COI focus “ETHIPIE. De algemene situatie in Addis Abeba van 28 maart 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Addis Abeba over het algemeen goed is, ondanks bestaande politieke spanningen en het geweld in verschillende regio’s van het land. In november 2020 brak een conflict uit in de regio Tigray nadat het Ethiopische federale leger, er – met de steun van de Amhaarse regionale troepen en milities en het Eritrese leger – Binnenviel.

Eind oktober 2021 vallen Dessie en Kombolcha, twee steden in de regio Amhara gelegen op e hoofdweg tussen de haven van Djibouti en Addis Abeba, in handen van de Tigray troepen. Nadat de Tigray-troepen en het OLA (ORomo Liberation Army) – die in augustus 2021 een alliantie aangaan – de hoofdstad naderen, kondigt de federale regering op 2 november 2021 de nationale noodtoestand af. Een massale mobilisatiecampagne, die de inzet van drones en de aanwezigheid van premier Aby Ahmed aan de frontlijn, doen het tij keren. De federale troepen en hun bondgenoten slagen erin een reeks steden te heroveren op de Tigray-troepen, die zich begin december 2021 terugtrekken naar de regio Tigray terwijl de Oromo-strijders zich meer concentreren op het westen en zuiden van de regio Oromia. Hiermee ebt de dreiging van vijandelijkheden in Addis Abeba weg en op 15 februari 2022 wordt de nationale toestand opgeheven.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de hoofdstad Addis Abeba actueel geen internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2 ,c) van de Vreemdelingenwet. Actueel bestaat er voor burgers in de hoofdstad Addis Abeba aldus geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun elven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2 ,c) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker haalt verder geen persoonlijke omstandigheden aan die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Addis Abeba in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de Addis Abeba een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Addis Abeba een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP